Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (втори състав)

13 декември 2017 година*

„Публична служба — Персонал на ЕЦБ — Срок за обжалване — Разумен срок — Пенсии — Реформа от 2008 г. — Договорен характер на трудовото правоотношение — Пропорционалност — Задължение за мотивиране — Правна сигурност — Отговорност — Неимуществена вреда“

По дело T-482/16 RENV,

Oscar Orlando Arango Jaramillo, служител на Европейската инвестиционна банка, с местожителство в Люксембург (Люксембург), и другите служители на Европейската инвестиционна банка, чиито имена са посочени в приложението[1], за които се явяват C. Cortese и B. Cortese, адвокати,

жалбоподатели,

срещу

Европейска инвестиционна банка (ЕИБ), за която се явяват първоначално C. Gómez de la Cruz и T. Gilliams, а впоследствие T. Gilliams и G. Nuvoli, и на последно място, T. Gilliams и G. Faedo, в качеството на представители, подпомагани от P.-E. Partsch, адвокат,

ответник,

с предмет искане на основание член 270 ДФЕС за отмяна на решения на ЕИБ, съдържащи се във фишовете за заплати на жалбоподателите за февруари 2010 г. за увеличаване на вноските им в пенсионната схема, от една страна, и за осъждане на ЕИБ да заплати символично обезщетение от едно евро за неимуществени вреди, които жалбоподателите твърдят, че са претърпели, от друга страна,

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав),

състоящ се от: M. Prek (докладчик), председател, E. Buttigieg и M. J. Costeira, съдии,

секретар: G. Predonzani, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 5 май 2017 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: френски.

1 Списъкът на другите служители на Европейската инвестиционна банка е приложен единствено с текста, съобщен на страните.

Решение [2]

1 Настоящото производство е образувано вследствие на решение от 9 юли 2013 г., Arango Jaramillo и др./ЕИБ (T-234/11 P RENV–RX, наричано по-нататък „решение по жалбата след преразглеждане“, EU:T:2013:348), с което Общия съд (състав по жалбите) отменя определение от 4 февруари 2011 г., Arango Jaramillo и др./ЕИБ (F-34/10, наричано по-нататък „отменението определение“, EU:F:2011:7), и връща делото на Съда на публичната служба на Европейския съюз за ново разглеждане.

2 Решението по обжалването след преразглеждане е постановено вследствие на решение от 28 февруари 2013 г., Преразглеждане Arango Jaramillo и др./ЕИБ (C-334/12 RX–II, наричано по-нататък „решение за преразглеждане“, EU:C:2013:134), с което Съдът, след като установява, че решение от 19 юни 2012 г., Arango Jaramillo и др./ЕИБ (T-234/11 P, наричано по-нататък „преразглежданото решение“, EU:T:2012:311), с предмет жалба, подадена срещу отменението определение, накърнява съгласуваността на правото на Европейския съюз, отменя посоченото решение и връща делото на Общия съд за ново разглеждане.

[…]

I. Първоинстанционното производство и обжалваното определение

18 На 26 май 2010 г. жалбоподателите подават жалба до Съда на публичната служба, заведена под номер F-34/10, с която искат отмяна на фишовете им за заплата за февруари 2010 г. в частта, отразяваща решенията на ЕИБ за увеличаване на вноските им в пенсионната схема, от една страна, и осъждане на ЕИБ да им заплати обезщетение за неимуществени вреди в символичен размер от едно евро, от друга страна.

19 С отделна молба, представена в секретариата на Съда на публичната служба на 20 юли 2010 г., ЕИБ повдига възражение за недопустимост на основание член 78 от Процедурния правилник на Съда на публичната служба и моли този съд да обяви жалбата за недопустима, без да разглежда спора по същество.

20 В становищата си по възражението за недопустимост жалбоподателите в частност изтъкват, че с оглед на особените обстоятелства по случая, и конкретно предвид отсъствието на каквато и да било изрична разпоредба, определяща сроковете за обжалване на актовете на ЕИБ от нейните служители, стриктното прилагане на общия срок за обжалване от три месеца и десет дни би довело до накърняване на правото им на ефективна съдебна защита (отменението определение, т. 18).

21 С обжалваното определение, прието на основание член 78 от Процедурния правилник на Съда на публичната служба, посоченият съд, без да провежда устна фаза на производството и като се произнася направо по възражението за недопустимост, без да разглежда спора по същество, отхвърля жалбата като недопустима поради просрочването ѝ.

22 Както следва от точки 15 и 16 от отменението определение, Съдът на публичната служба е приел, че предвид факта, че засегнатите служители са се запознали със съдържанието на фишовете си за заплата за февруари 2010 г. едва в понеделник, на 15 февруари 2010 г., от една страна, и предвид еднократното удължаване със срок от десет дни поради отдалеченост, от друга страна, посочените служители са разполагали със срок за подаване на жалба, който изтича във вторник, 25 май 2010 г.

2 Възпроизвеждат се само точките от настоящото съдебно решение, които Общият съд счита за уместно да публикува.

23 В точка 17 от посоченото определение Съдът на публичната служба отбелязва обаче, че жалбата на засегнатите служители е постъпила по електронен път в секретариата на този съд едва през нощта на 25 (вторник) срещу 26 май 2010 г. (сряда), и по-точно на 26 май в 00,00 часа.

24 С отменения определение, Съдът на публичната служба отхвърля жалбата като недопустима. По същество той приема, че тъй като срокът за обжалване е изтекъл на 25 май 2010 г., жалбата на засегнатите служители, постъпила по електронен път в секретариата на посочения съд на 26 май 2010 г. в 00,00 ч., е просрочена и поради това е недопустима. Той отхвърля доводите на посочените служители, изведени, от една страна, от нарушаване на правото им на ефективна съдебна защита, и от друга страна, от наличието на случайно събитие или непреодолима сила.

II. Обжалването пред Общия съд

25 На 28 април 2011 г. на основание член 9 от приложение I към Статута на Съда на Европейския съюз жалбоподателите подават в секретариата на Общия съд жалба срещу отменения определение, по която е образувано дело T-234/11 P.

26 В производството по това дело жалбоподателите молят Общия съд да отмени определението, да отхвърли възражението за недопустимост, повдигнато от ЕИБ по дело F-34/10, и да върне делото на Съда на публичната служба за произнасяне по съществото на спора.

27 След като констатира, че в едномесечния срок от съобщението за приключването на писмената фаза на производството нито една от страните не е поискала да се насрочи съдебно заседание, Общият съд се произнася по спора, без да провежда устна фаза на производството.

28 В подкрепа на жалбата си жалбоподателите сочат три правни основания, първото от които е посочено като главно, а останалите две — при условията на евентуалност. По първото те твърдят неправилно тълкуване на понятието „разумен срок“ за обжалване пред първоинстанционния съд, и в частност нарушение на принципа на пропорционалност и нарушение на правото на ефективна съдебна защита. По второто правно основание се твърди неправилно тълкуване на приложимите процесуални правила, и в частност на правилата относно наличието на случайно събитие. По третото правно основание се твърди изопачаване на доказателствата, представени пред Съда на публичната служба за наличието на случайно събитие, както и нарушение на правилата относно събирането на доказателства и процесуално-организационните действия в първоинстанционното производство.

29 С преразглежданото решение Общият съд отхвърля жалбата по съображение, че твърденията на жалбоподателите за наличие на тези основания за обжалване са отчасти недопустими, а в останалата си част — неоснователни.

30 За да отхвърли твърдението за наличие на първото основание за обжалване, посочено като главно, Общият съд приема, че в отменения определение Съдът на публичната служба правилно е приложил по отношение на жалбоподателите правило, според което по аналогия със срока за обжалване по член 91, параграф 3 от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз (наричан по-нататък „Правилникът“) три месеца трябва по принцип да се смятат за разумен срок за подаването на жалба от служители на ЕИБ за отмяна на неин акт, който ги уврежда (преразглежданото решение, т. 27).

31 В същата точка 27 от преразглежданото решение Общият съд стига до извода „a contrario […], че жалба, подадена от служител на ЕИБ след изтичането на тримесечен срок, удължен еднократно със срок от десет дни поради отдалеченост, по принцип трябва да се счита за подадена в неразумен срок“. Той добавя, че това тълкуване a contrario е допустимо, „тъй като само

стриктно прилагане на процесуалните правила, определящи преклузивен срок, позволява да се отговори на изискването за правна сигурност и на необходимостта да се избегне всякаква дискриминация или произволно третиране при правораздаването“.

32 В точка 30 от посоченото решение Общият съд отхвърля доводите на засегнатите служители, че Съдът на публичната служба е заменил прилагането на принципа на спазване на разумен срок, който по своето естество е гъвкав и насочен към извършването на конкретната преценка на засегнатите интереси, със спазването на точен тримесечен срок със стриктен и общ характер. Той приема по-специално че Съдът на публичната служба само е приложил „правна норма […], която произтича ясно и точно от тълкуването a contrario на практиката“ на Общия съд, цитирана в точка 27 от посоченото решение, норма, която прилага по специфичен начин принципа на спазване на разумния срок в случай на спорове между ЕИБ и нейните служители, които в голяма степен приличат на споровете между Съюза и неговите длъжностни лица и служители. Общият съд добавя, че „посочената норма — която се основава на общата презумпция, че един тримесечен срок по принцип е достатъчен, за да могат служителите на ЕИБ да преценят законосъобразността на увреждащите ги актове на тази институция и съответно да подготвят жалбите си — не задължава съда на Съюза, който трябва да го приложи, да взема предвид обстоятелствата във всеки отделен случай, и по-специално да извършва конкретна преценка на засегнатите интереси“.

33 В точки 33—35 от преразглежданото решение Общият съд се позовава на тази линия на разсъждение относно определянето на срока за обжалване, за да изключи както вземането предвид на твърдяното настъпване на техническа повреда, забавило изпращането на жалбата, така и обстоятелството, че ЕИБ не е упражнила правомощието си за издаване на подзаконови актове по отношение на определянето на конкретни срокове за обжалване, както и някои други конкретни обстоятелства по случая, изтъкнати от засегнатите служители.

34 В точки 41—43 от посоченото решение Общият съд отхвърля и доводите на засегнатите служители, изведени от нарушение на принципа на пропорционалност и на правото на ефективна съдебна защита.

35 Накрая, в точки 51—58 от преразглежданото решението Общият съд отхвърля основанията на засегнатите служители, изведени от отказа на Съда на публичната служба да квалифицира обстоятелствата, които водят до просрочване на жалбата им, като случайно събитие или непреодолима сила. В точки 59—66 от същото решение Общият съд отказва да уважи и основанието на посочените служители, изведено от изопачаване на доказателствата относно наличието на случайно събитие или на непреодолима сила.

III. Преразглеждането от Съда

36 След предложението на първия генерален адвокат Съдът (специалният състав, предвиден в член 123б от Процедурния правилник на Съда в редакцията му, приложима към датата на предложението) с решение от 12 юли 2012 г. (C-334/12 RX) приема, че има основание за преразглеждане. Съгласно това решение преразглеждането трябва да се отнася до това дали преразглежданото решение накърнява единството или съгласуваността на правото на Съюза, доколкото Общият съд в качеството си на касационна инстанция тълкува понятието „разумен срок“ — в контекста на подаването на жалба от служители на ЕИБ за отмяна на издаден от нея увреждащ ги акт — като срок, чието пропускане води до просрочие и поради това до недопустимост на жалбата, без съдът на Съюза да трябва да взема предвид конкретните обстоятелства по случая, и дали това тълкуване на понятието „разумен срок“ може да накърни правото на ефективна съдебна защита, потвърдено в член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз.

37 С решение, постановено в производството по преразглеждане, Съдът отменя преразглежданото решение, след като приема, че то действително накърнява съгласуваността на правото на Съюза, тъй като Общият съд в качеството си на касационна инстанция е тълкувал понятието „разумен срок“ — в контекста на подаването на жалба от служители на ЕИБ за отмяна на издаден от нея увреждащ ги акт — като тримесечен срок, чието пропускане води до просрочване и поради това до недопустимост на жалбата, без съдът на Съюза да е задължен да вземе предвид обстоятелствата по конкретния случай (решение по преразглеждане, т. 26, 27 и 54).

38 Съдът постановява, че това изопачаване на понятието „разумен срок“ е поставило засегнатите служители в невъзможност да защитят правата си, свързани с възнаграждението им, с ефективно правно средство за защита пред съд при спазване на предвидените в член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз условия (решение по преразглеждане, т. 45).

39 Въпреки това, тъй като установява, че фактическите констатации от преразглежданото решение не позволяват да се прецени дали е била допустима жалбата за отмяна, и конкретно дали е била подадена в разумен срок по смисъла на съдебната практика, която е в съответствие с принципа за ефективна съдебна защита, Съдът постановява, че съгласно член 62б от Статута на Съда на Европейския съюз не може да се произнесе с окончателно решение по спора. Затова, като взема решение по възлагането на съдебните разноски в производството по преразглеждане, Съдът връща делото на Общия съд, който да прецени с оглед на конкретните обстоятелства по делото дали жалбоподателите са подали жалбата си пред Съда на публичната служба в разумен срок (решение по преразглеждане, т. 56—59).

IV. Обжалването пред Общия съд след преразглеждане

40 Съгласно член 121а от Процедурния правилник на Общия съд с решението по преразглеждане Общият съд отново е сезиран с жалба в настоящото производство.

41 В становищата си относно заключенията, които трябва да бъдат изведени от решението за преразглеждане за решаването на спора, жалбоподателите искат по-специално от Общия съд да уважи първото основание за обжалване и да отмени по същество отменените определение, поради това че жалбата им, подадена пред Съда на публичната служба, е подадена в разумен срок с оглед на всички обстоятелства по делото (решение по жалбата след преразглеждане, т. 21). ЕИБ иска, по-специално като главно искане, Общият съд да върне делото за ново разглеждане от Съда на публичната служба, а при условията на евентуалност — да отхвърли жалбата, след като потвърди, че подадената от жалбоподателите жалба пред Съда на публичната служба е недопустима поради просрочие, тъй като тази жалба е подадена в срок, който не изглежда разумен с оглед на всички обстоятелства по делото (решение по жалбата след преразглеждане, т. 20).

42 С решението по обжалването след преразглеждане Общият съд уважава първата част от първото основание, изтъкнато от жалбоподателите в подкрепа на жалбата им, изведено от грешка при прилагането на правото, допусната от Съда на публичната служба в отменените определение при тълкуването на понятието „разумен срок“ за подаване на първоинстанционната жалба. Ето защо, без да е необходимо да се разглежда втората част от първото основание, нито да се разглеждат второто и третото основание, той е уважил жалбата и е отменил отменените определение. Освен това, като се има предвид, че етапът на производството не позволява спорът да бъде решен, Общият съд е върнал делото на Съда на публичната служба, за да се произнесе отново по жалбата (решение по жалбата след преразглеждане, т. 22, 35 и 36).

V. Първоинстанционното производство след връщането на делото за ново разглеждане

43 С писмо от 8 август 2013 г. секретариатът на Съда на публичната служба съгласно член 114, параграф 1 от Процедурния правилник на Съда на публичната служба приканва жалбоподателите да представят писмените си становища относно решението по обжалването след преразглеждане.

44 На 27 септември 2013 г. жалбоподателите представят в секретариата на Съда на публичната служба становищата си и молба за спиране.

45 С писмо от 3 октомври 2013 г. секретариатът на Съда на публичната служба потвърждава получаването на тези становища и информира жалбоподателите, че молбата за спиране ще бъде разгледана впоследствие. На същата дата той препраща становището на жалбоподателите на ЕИБ, като я уведомява за срока за представяне на становището ѝ. Комисията представя становището си на 12 ноември 2013 г.

46 С писма от 14 април 2014 г. секретариатът на Съда на публичната служба информира страните за решението си да се произнесе по възражението по недопустимост с решение по същество и приканва ЕИБ да представи писмена защита.

47 На 21 май 2014 г. ЕИБ представя писмена защита.

48 На 11 юли 2014 г. жалбоподателите представят реплика.

49 На 22 август 2014 г. ЕИБ представя дуплика.

[…]

51 С определение от 6 февруари 2015 г., Arango Jaramillo и др./ЕИБ (F-34/10 RENV–RX, непубликувано, EU:F:2015:6), след изслушване на страните производството пред Съда на публичната служба се спира до произнасяне на решенията на Общия съд, които слагат край на производствата по дела T-240/14 P, Bodson и др./ЕИБ, и T-241/14 P, Bodson и др./ЕИБ.

52 С писма от 4 март 2016 г. секретариатът на Съда на публичната служба информира страните, че вследствие произнасянето на решенията от 26 февруари 2016 г., Bodson и др./ЕИБ (T-241/14 P, EU:T:2016:103), и от 26 февруари 2016 г., Bodson и др./ЕИБ (T-240/14 P, EU:T:2016:104), производството е възобновено, и ги приканва да представят становищата си относно евентуалните последици, които трябва да се изведат от тези решения.

53 Жалбоподателите представят становищата си на 25 април 2016 г. На 1 юни 2016 г. секретариатът на Съда на публичната служба информира ЕИБ за решението си да не приобщава към материалите по делото становището, представено от нея след изтичане на срока.

[…]

55 В съответствие с член 3 от Регламент (ЕС, Евратом) 2016/1192 на Европейския парламент и на Съвета от 6 юли 2016 година за прехвърляне на Общия съд на компетентността да разглежда като първа инстанция спорове между Европейския съюз и неговите служители (ОВ L 200, 2016 г., стр. 137) дело F-34/10 RENV-RX е прехвърлено на Общия съд на етапа на производството, на който се намира на 31 август 2016 г. Делото е образувано под номер T-482/16 RENV и е разпределено на втори състав.

56 Устните състезания и отговорите на страните на зададените им от Общия съд устни въпроси са изслушани в съдебното заседание от 5 май 2017 г.

VI. Искания на страните

57 Жалбоподателите искат от Общия съд:

– да отхвърли възражението на ЕИБ за недопустимост,

– при условията на евентуалност да се произнесе по него с решение по същество,

– да отмени решенията на ЕИБ, съдържащи се във фишовете им за заплата за февруари 2010 г., за увеличаване на вноските им в пенсионната схема чрез увеличение на основната за изчисляване на посочената вноска, от една страна, и на коефициента за изчисляване, изразен в удържан процент от основната заплата, от друга страна,

– да осъди ЕИБ да заплати символично обезщетение в размер на едно евро за евентуално претърпените от жалбоподателите неимуществени вреди,

– да осъди ЕИБ да заплати съдебните разноски.

58 ЕИБ моли Общия съд:

– да отхвърли жалбата за отмяна като недопустима,

– при условията на евентуалност, да отхвърли искането за отмяна като неоснователно,

– вследствие на това да отхвърли искането за обезщетение,

– да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

VII. От правна страна

A. По допустимостта на жалбата

59 Жалбоподателите поддържат, че като се вземат предвид всички обстоятелства по делото, жалбата е била подадена в разумен срок. Настоящото дело било сложно и с голямо значение. Освен това ЕИБ не е определила нормативно установени срокове за обжалване. Тя също така не съобщила на персонала по правилния начин текста на пенсионната реформа. На последно място, поведението им не било нито неразумно, нито неправомерно.

60 ЕИБ оспорва тези доводи. Според нея сложността и значението на настоящото дело не обосновават допустимостта на жалбата. Освен това жалбоподателите не били положили дължимата грижа. На последно място, персоналът бил информиран ясно и точно за реформата преди влизането ѝ в сила.

61 Следва да се припомни, че няма разпоредби в правото на Съюза, които да съдържат указания относно срока за обжалване, приложим при спорове между ЕИБ и служителите ѝ. Следователно член 41 от Правилника за персонала не определя срок за обжалване, а само обявява за компетентен съда на Съюза за решаването на споровете между ЕИБ и служителите ѝ.

62 Въпреки това съвместяването на правото на ефективна съдебна защита, от една страна, което е общ принцип на правото на Съюза и изисква всеки правен субект да разполага с достатъчен срок, за да прецени законосъобразността на неблагоприятния за него акт и евентуално да подготви жалбата си, и на изискването за правна сигурност, от друга, което предполага след

изтичането на определен срок издадените от администрацията на Съюза актове да стават окончателни, налага тези спорове да бъдат отнасяни до съда на Съюза в разумен срок (вж. определение от 6 декември 2002 г., D/BEI, T-275/02 R, EU:T:2002:306, т. 31 и 32 и цитираната съдебна практика).

63 Ето защо следва да се разгледа въпросът дали може се приеме, че настоящата жалба е подадена в разумен срок.

64 Съгласно съдебната практика преценката дали даден срок е разумен, трябва винаги да се направи с оглед на съвкупността от обстоятелствата по случая, по-конкретно с оглед на значението на спора за заинтересованото лице, сложността на делото и поведението на страните (вж. решението за преразглеждане, т. 28 и цитираната съдебна практика). От това следва, че не би могло общо да се презумира, че всеки предварително определен срок е разумен (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 12 май 2010 г., Bui Van/Комисия, T-491/08 P, EU:T:2010:191, т. 62).

65 В това отношение следва да се припомни, че от съдебната практика следва, че макар предвиденият в член 91, параграф 3 от Правилника тримесечен срок да се прилага само за споровете между институциите на Съда и техните длъжностни лица или служители, а не за чисто вътрешните спорове между ЕИБ и нейните служители, по-специално споровете, по които посочените служители искат отмяната на увреждащи ги актове на ЕИБ, този срок предлага подходящ критерий за сравнение, тъй като първите посочени спорове са сходни по характер с вторите и както първите, така и вторите подлежат на съдебен контрол на основание член 270 ДФЕС (решение от 23 февруари 2001 г., De Nicola/ЕИБ, T-7/98, T-208/98 и T-109/99, EU:T:2001:69, т. 100).

66 В оглед обаче на понятието за разумен срок, припомнено в точка 64 по-горе, предвиденият в член 91, параграф 3 от Правилника тримесечен срок не може да се приложи по аналогия като преклузивен срок към служителите на ЕИБ, когато те са подали жалба за отмяна срещу акт на последната, който ги уврежда (решение за преразглеждане, т. 39).

67 В случая е безспорно установено между страните, че срокът за обжалване на спорните решения, съдържащи се във фишовете за заплати за февруари 2010 г. е започнал да тече в понеделник, 15 февруари 2010 г., или в първия работен ден след деня, в който фишовете за заплати са въведени в информационната система на ЕИБ Peoplesoft, а именно събота, 13 февруари 2010 г. В действителност според жалбоподателите именно на посочената дата 15 февруари 2010 г. са могли да узнаят съдържанието на фишовете си за заплата за февруари 2010 г.

68 Жалбата, подадена от жалбоподателите в настоящото производство, е получена на електронния адрес на секретариата на Съда на публичната служба на 26 май 2010 г. в 00,00 ч., или три месеца и единадесет дни след деня, в който жалбоподателите са могли да узнаят посочените фишове за заплата.

69 Що се отнася до характерните обстоятелства по настоящото дело, които трябва да бъдат взети предвид, за да се разгледа въпросът дали настояща жалба е подадена в разумен срок, на първо място, следва да се припомни, че жалбоподателите оспорват решенията, съдържащи се във фишовете им за заплати за февруари 2010 г., и чрез възражение поставят въпроса за незаконосъобразността на преходния правилник, както и протокола за споразумение. Правните въпроси по настоящия спор следователно се отнасят не само до правата и задълженията на жалбоподателите, но и в по-широк смисъл до принципа и условията на реформата на пенсионната схема на ЕИБ, а това може да има значително отражение върху финансирането и функционирането на посочената пенсионна схема. Освен това, тъй като делото засяга няколко аспекта от реформата на пенсионната схема на ЕИБ, то представлява известна сложност.

70 На второ място, както констатира Съдът на публичната служба в отмененото определение (т. 12, 17 и 21), видно от преписката, жалбата е била изпратена по електронен път на 25 май 2010 г. в 23,59 ч. и е получена на електронния адрес на секретариата на Съда на публичната служба на 26 май 2010 г. в 00,00 ч. и при подаването на жалбата, жалбоподателите са знаели за съдебната практика, припомнена в точка 65 по-горе. Впрочем, получавайки съобщението на секретариата на Общия съд относно вписването на настоящото дело в регистъра, след като установяват, че в съобщението е записана като дата на подаване на жалбата датата 26 май 2010 г., жалбоподателите подават молба до секретариата на Съда на публичната служба да замени тази датата с 25 май 2010 г., а това показва намерението на жалбоподателите да подадат жалбата си в срока, който според тях се „презумира като разумен“ съгласно посочената съдебна практика.

71 Като се вземат предвид, от една страна, особените обстоятелства по делото, посочени в предходните точки, и от друга страна, съдебната практика, в която се установява в полза на жалбоподателите силна презумпция за разумния характер на указателния тримесечен срок за обжалване (вж. в този смисъл становището на генералния адвокат Mengozzi по дело Преразглеждане Arango Jaramillo и др./ЕИБ, C-334/12 RX–II, EU:C:2012:733, т. 49, решение от 23 февруари 2001 г., De Nicola/ЕИБ, T-7/98, T-208/98 и T-109/99, EU:T:2001:69, т. 101 и 107 и определение от 6 декември 2002 г., D/ЕИБ, T-275/02 R, EU:T:2002:306, т. 33; вж. също т. 65 по-горе), увеличен с фиксирания десетдневен срок поради отдалеченост, подадената от жалбоподателите по делото жалба в срок от три месеца и единадесет дни трябва да се приеме като подадена в разумен срок.

72 В това отношение следва да се уточни, че тримесечният срок за обжалване, изведен от съдебната практика, припомнена в точка 65 по-горе, увеличен с фиксиран десетдневен срок поради отдалеченост, не може да се приложи в случая като преклузивен срок, а може единствено да служи като подходящ критерий за сравнение. Също така следва да се установи, че ЕИБ не изтъква никакви доводи, за да докаже, че пропускането на посочения срок с един ден (по-точно с няколко секунди през нощта на 25 срещу 26 май 2010 г.) е достатъчно, за да отмени „разумния“ характер на въпросния срок в смисъл, че тази разлика действително може да наруши изискването за правна сигурност, съгласно което след изтичането на определен срок приетите от институциите на Съюза актовете стават окончателни.

73 Обратно, в това отношение ЕИБ поддържа, че всяко пропускане на тримесечния срок трябва да бъде обосновано, че критериите за значението на спора и сложността на настоящото дело са в подкрепа на прилагането на „максимален“ срок от три месеца и десет дни в разглежданя случай, че жалбоподателите не обосновават прилагането на по-дълъг срок за обжалване от този и че в разглежданя случай прилагането на такъв срок от три месеца и десет дни би бил достатъчен за жалбоподателите, за да подготвят своевременно жалбата си, без да се засегне правото им на ефективна съдебна защита. С оглед на изложените в предходните точки съображения тези доводи трябва да бъдат отхвърлени.

74 С оглед на всички изложени съображения настоящата жалба трябва да бъде обявена за допустима.

[…]

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав)

реши:

1) **Отхвърля жалбата.**

2) **Осъжда Oscar Orlando Arango Jaramillo и другите служители на Европейската инвестиционна банка (ЕИБ), чиито имена са посочени в приложението, да заплатят съдебните разноски по настоящото производство.**

3) **Осъжда ЕИБ да заплати съдебни разноски, направени в производствата F-34/10, T-234/11 P и T-234/11 P RENV–RX.**

Prek Buttigieg Costeira

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 13 декември 2017 година.

Подписи